

JEVANĐELJE OD ISAIJE

VEĆ je bilo ukazano da je Jevanđelje onako kako je dato preko proroka Isaije bilo za ljude koji su živeli u vreme obećanja, vreme kada je delo Jevanđelja moglo biti završeno i Kralj slave je mogao doći, da su ljudi samo prihvatili poruku. Dakle to je značajna poruka za naše vreme kada je „blizu veliki dan Gospodnji, blizu i silno žuri.“ Takođe je jasno da je u ovom prvom poglavlju Isaije predstavljen kompletan pogled na delo Jevanđelja, dosežući do potpunog obnovljenja preko suda i pravednosti, u iskustvu onih koji to prihvate, ili u uništenju onih koji to odbace, i tako „napuste Gospoda.“ Dakle delo koje treba biti učinjeno taman pre nego što Gospod dođe biće izneto u ovom poglavlju, i ljudi koji rade završno delo sprovediće načela koja su ovde postavljena. Hajde zato da proučimo neka od ovih načela.

Pitanje Hrane.—Gospod poziva nebo i zemlju da slušaju dok On iznosi Svoj slučaj u vezi sa Svojom decom. Kaže da ih je othranio, ali ona su se okrenula protiv Njega. Čak i tovarne životinje prepoznaju svog vlasnika i očekuju da služe onima koji ih hrane, ali Njegova deca ne rade tako. Nije samo slučajnost da je ovde pomenuto pitanje hrane. To je preko popuštanja Sotoninom iskušenju zbog samog ovog pitanja da je greh prvenstveno došao na svet. To je zbog same ove stvari da su deca Izraela gundala u pustinji. „Iskušavali su Boga u svom srcu tražeći jela za svoju požudu. Jeste, protiv Boga su govorili, govoreći: 'Može li Bog pripremiti sto u pustinji?'“ Ps. lxxviii 18, 19. Sotona je po istom ovom pitanju pokušao da zbací Isusa u pustinji. Mt. iv 3, 4. Možemo prema tome biti sigurni da će u završnom delu Jevanđelja Božji narod biti iskušan da pokaže da je pobjeda koja je zadobijena nad ovim pitanjem od Isusa bila potpuno prisvojena preko vere od Njegovih sledbenika. Proučavajte ponovo pitanje zdravog života, jedenja onoga što je Gospod dao za hranu sa stalnim priznavanjem šta On daje u takvoj hrani, i vidite da nije stvar slučaja da to sada dolazi u takvo isticanje. Primitite da se završna poruka mora baviti ovom stvari. Uporedite Otk. xiv 6, 7 sa Delima xiv 15-17 i xvii 24, 25, i zapazite šta je uključeno u priznavanje Boga kao Stvoritelja. Čitajte 1. Kor. x 1-11; te stvari „zapisane su za upozorenje nama,“ jer će ista kušnja biti doživljena od onih „na koje je došao svršetak sveta.“

Zamka Ritualizma.—Iz stihova 10-15 saznajemo da je u samom vremenu obećanja navodni Božji narod zavisio od formi obožavanja da ih preporučé kod Boga dok su njihovi životi bili puni zla. To je samo jedna faza istog starog

napora da sebe postavimo na mesto Boga. Gospodnji ukor na takvo ruganje namenjen je da spasi ljude od zavisnosti od onog što će ih izneveriti kada kušnja dođe. Čitajte Jer. xvii 5-8. Ne postoji ništa proizvoljno u tim izjavama. Prikazane su jednostavne posledice čovekovog sopstvenog izbora. Svako žrtvovanje, svaki oblik službe, u kojem Hristova pravednost nedostaje, isprazna je žrtva, i prazna forma. Nije ništa prihvatljivije nego što je bila Kajinova žrtva. Međutim ta načela moraju biti naglašena u završnom delu. Otpadanje i tajna bezakonja dostižu svoj vrhunac u konačnoj bitki od velike borbe kada su se navodna crkva i svet ujedinili protiv Boga i Njegove istine. „Pade, pade Vavilon.“ Upozorenje protiv obožavanja zveri i njenog lika (Otk. xiv 9, 10) je isto toliko deo završne poruke kao i naredba za obožavanje Boga. Ponovo je vreme obećanja, i tako mi sada vidimo ispovedanu religiju formi i obreda zamjenjenu sa realnošću života koji čisti od greha. Međutim ovo nije pitanje samo neke crkve. To je stvar pojedinačnog iskustva, i jedina zaštita protiv toga je u pojedinačnom prihvatanju Božjeg života u Hristu: „Primate Sveti Duh.“

Hrišćansko Delo Pomaganja.—Duh Jevanđelja je da se pomogne sirotima i nesrećnima. To je pokazano u celom Hristovom radu za nas. Oni koji su „bedni, i jadni, i siromašni, i slepi, i goli“ baš su ti kojima je On došao da pomogne. Došao je porodici bez oca da im bude „Otac večni,“ drugi Adam. „Dao je samog Sebe za nas.“ Sotonski duh i od sveta je sebičan, misleći samo na sebe. U završnim danima taj duh će biti najpotpunije otkriven od onih koji su odbili blagoslove Jevanđelja, i to će otvoriti put i stvoriti potrebu takoreći za pomaganjem onima koji su tako dovedeni u nevolju. Dakle u završnom delu Jevanđelja, taman pre nego što će Božji narod da čuje poziv, „Dodite, blagoslovljeni Oca mog, primite u nasledstvo kraljevstvo,“ on će pozvati „siromahe, sakate, hrome, slepe,“ da deli sa njima zemaljske stvari i duhovne stvari. I tako će naredba da „olakšaju ugnjetavanom, odbrane siroče, zauzmu se za udovicu“ biti izvršena od onih koji daju poslednju poruku milosti, i ovim delom će biti pokazano da je to poruka milosti. Zapazite da definicija religije data u Jakovljevoj i 27 pokazuje da to nije apstraktna osobina, već načelo koje pokazuje sebe u životu, i određuje naš odnos prema nesrećnome. Da siromašni, koji su stvarno Božja deca, mogu činiti Hrišćansko Delo Pomaganja pokazano je iz činjenice da je Isus pomagao drugima, iako On nije imao gde da spusti Svoju glavu. A davanje iz njihovih oskudnih fondova je bilo toliko uobičajeno da je to došlo na um učenika kao mogućí razlog zašto ih je Juda napustio na noć izdaje. Jovan xiii 27-29. Petar nije imao novac, ali je dao neprocenjiv dar hromom čoveku. Dela iii. Bog čini vernike dovoljnim da budu propovednici Njegovog sopstvenog života. 1. Kor. iii 4-6.

SAŽETAK JEVANĐELJA

U našem proučavanju prvog poglavlja Isaije bilo je neophodno da se podeli na tri lekcije ono što je zapravo jedna povezana lekcija, i tako će

biti korisno da se razmotri celo poglavlje zajedno. Pošto je ceo tekst već odštampan, kako je preveden od Lauta, mi ćemo ga ovde izostaviti radi prostora i uputićemo čitaoca na tri prethodna broja ovih novina, ili na njegovu Bibliju, ili još bolje na njegovo sopstveno znanje o poglavlju iz prethodnog proučavanja.

Naravno jedina stvar koja treba da se proučava u Pismu je Jevanđelje od Hrista Spasitelja, Jevanđelje obilnog života (Jovan x 10), koje nam je dodeljeno preko naše vere (Jovan xx 30-31). Međutim Božji karakter je nerazdvojev od sile Njegovog života, i tako je Jevanđelje, Jevanđelje Njegovog karaktera, slobodno dato čoveku u daru Njegovog Sina Isusa, „Gospod naša Pravednost.“ A potreba za takvim jevanđeljem nastaje iz činjenice čovekove nesličnosti Bogu, čak i ako je izvorno napravljen po Njegovom obličju, jer svima sada nedostaje njegova slava (karakter) zbog greha (Rim. iii 23); i tako je slika potpuna samo kada vidimo čovekovo izgubljenost i jadno stanje kroz njegovu pobunu protiv Boga Oca, njegovu potpunu nesposobnost da spasi sebe svojim sopstvenim delima, Božju silu i spremnost da spasi čak i najopakije, i posledice prihvatanja ili odbacivanja ovog ponudjenog spasenja. Takva potpuna slika je predstavljena u ovom prvom poglavlju Isaije.

Gospodnji sopstveni opis stanja svakog čoveka koji je otišao od Njega dat je u stihovima 4-6, a kakvo jadno stanje je ovde predstavljeno! Ne postoji apsolutno nikakva ispravnost, ništa iz čega ikada dobrota može biti razvijena. To je slučaj potpuno bez nade, osim ako obnavljajuća sila može biti nadena izvan njega samog. Uzrok ovog žalosnog iskustva nalazi se u stihu 2. To je pobuna; odnosno pobuna dece protiv Oca koji ih je othranio i podigao. I tu je pokazano da je čovek, koji je stvoren po Božjem obličju, da ima vlast „nad stokom,“ preko svog greha izgubio svoje mesto vlasti i postao je više životinjski nego poljske zveri. Jer deca tretiraju svog Oca sa manje obzira nego što vo i magarac tretiraju svog vlasnika. Tako je glava postala rep, i tako se Božja slava vuče u samoj prašini pred licem celog univerzuma.

I kako jasno to pokazuje da je ovaj postupak pobune protiv Boga uneo u svoj tok najuzasniju bedu čoveku i uništavajuće prokletstvo na zemlju. Ozlede, modrice, i rane pokrivaju čoveka od glave do stopala, dok je njegova zemlja opustošena, njegovi gradovi su spaljeni, i stranci prozdiru njegovu zemlju. Neprijatelji iznutra i neprijatelji spolja su oboje zadobili potpunu pobjedu nad njim, i da nije bilo čudesne milosti od strpljivog, iako moćnog „Gospoda nad vojskama,“ moćnog da spasi, čak ni ostatak ne bi mogao biti spašen iz takvih dubina zla. Koliko čuderno su milost i spasonosna blagodat Božja otkriveni u Njegovoj sopstvenoj izjavi o posledicama čovekove pobune! Koliko je nežna i snažna ljubav koja dolazi da izbavi izgubljenog čije stanje je toliko odvratno! Međutim „Bog je ljubav,“ a čovekova potreba je njegovo najznačajnije prizivanje, i život koji leči i spašava je slobodno dat od Velikog Lekara „koji je dao samog Sebe za naše grehe.“

Prevrtljivost greha i izopačenost ljudskog srca su otkriveni u načinu na koji je Gospodnje rešenje da nas spasi od greha pretvoreno, po predlogu Sotone, u izgovor za istrajavanje u grehu sa najvećim samozadovoljstvom. Pokaja-

nje za greh i vera u efikasnost Njegove krvi (života) koji se „pojavi da odstrani greh žrtvovanjem samog Sebe,“ pokazano žrtvama učinjenim sa „slomljenim i skršenim srcem,“ koje tako postaju „žrtve pravednosti,“ doneće oprostaj i čišćenje od greha, što znači spasenje od sagrađenja. Međutim mnoštvo žrtava, koje su samo „isprazni prinosi,“ i mnogo molitvi učinjenih sa ispruženim rukama koje su „pune krvi,“ samo su greh dodat na greh pod maskom religije, kao što su svi naši napori da spasimo sebe odvojeno od Hristove milosti. To je samo da se doda na teret koji smo već doneli na Gospodnji život, i tako On postaje „preumoran da ih nosi.“ Tako je opet naglašeno koliko je velika naša potreba za Božanskim izbavljenjem, pošto izgleda da čak i forme bogoslužnja pružene od Gospoda Lično postaju izraz dublje degradacije kada su pokušane od nas kao dela pravednosti. Sotona, koji je želeo silu iz sebičnih namera, Božju silu bez Njegovog karaktera, često traži da zadovolji naš osećaj potrebe umnožavanjem formi bez života, koje će kada su prisutne naći izražavanje za sebe. Gde je greh obilovao, tu je milost mnogo više obilovala, ali ne da bismo trebali istrajati u grehu. Božje spasenje je *od* greha, ne *u* grehu. Krv na rukama pokazuje potrebu, ne za činjenjem mnogo farijskih molitvi, već za nanošenjem krvi na srce koja čisti od svakog greha.

I tako dolazimo do glavne misli poglavlja, Božje spremnosti i sposobnosti da čisti od najdubljih mrlja greha. Međutim On to čini vrlinom onoga što On Lično jeste, silom Njegovog sopstvenog karaktera. I tako u svakoj Njegovoj zapovesti, koju spašeni grešnik zna kao „život večni,“ On nam samo nudi uverenje o Njegovom sopstvenom karakteru preko Njegovih „vrlo velikih i dragocenih obećanja.“ Jer kada nam kaže da „olakšamo ugnjetavanom, odbranimo siroču, zauzmemo se za udovicu,“ On nam nudi dar Njegovog sopstvenog života, tog života koji pronalazi izražavanje u činjenju istih stvari za nas. Jer nije li Njegova radost da pusti ugnjetavane da idu slobodno? I „otac je siročadi i sudija udovica Bog u svom svetom boravištu.“ Sve ono što Bog jeste On želi da podeli sa Svojom decom, a najdivnija stvar o nasledstvu je da možemo postati „naslednici Boga“ Lično, hramovi za Njegovo sopstveno prebivanje. I iako je hram postao oskrnavljen, jeste čak „pećina razbojnička,“ ipak „će svetinja biti očišćena.“ Čujte Gospodnju Reč: „Ja sam milosrdan, govori Gospod, ‘i neću ostati srdit doveka.’ Samo priznaj svoje bezakonje.“ „Ako priznajemo svoje grehe, veran je On i pravedan da nam oprosti naše grehe i da nas očisti od svake nepravednosti.“

„Oče, odlutao sam od Tebe,
Često je moje srce išlo pogrešnim putem;
Grimiznim se moji gresi čine meni—
Voda ih ne može oprati.
Isusu, tom izvoru Tvom,
Oslanjajući se na tvoje obećanje dolazim;
Očisti me Tvojim pranjem božanskim,
I biću belji od snega.“

I toliko je potpuno čišćenje i obnavljanje da iako je veran grad postao bludnica, a njegovi kneževi buntovni i drugovi lopova, potpuno se odajući delu lopova (Jovan x 10), ipak će opet biti nazvan „Gradom pravednosti, vernim gra-

dom.“ Tako smo ohrabreni da verujemo da postoji opraštanje sa Gospodom da Ga se možemo plašiti, i da postoji pomoć za svakog od nas. On iskupljuje Svojom sopstvenom pravednošću, slobodnim darom koji treba biti primljen preko vere. Ne postoji greh tako odvratn od kojeg ne možemo biti opravdani verom, tom verom koja deluje ljubavlju, jedinom verom koja postoji. Neoprostiv greh je greh koji odbija da bude oprostjen. „Opravdani, dakle, verom, mir imamo sa Bogom po Gospodu našem, Isusu Hristu.“ „Sada, dakle, nema osude onima koji su u Hristu Isusu; koji ne hodaju po telu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je zakona greha i smrti.“ To je sjajna posledica prihvatanja Jevandelja života, Jevandelja darovanja Božjeg sopstvenog karaktera preko vere u Hrista!

I sada se poglavlje završava navođenjem neizbežne posledice odbijanja tog istog Jevandelja života. „Oni koji napuštaju Gospoda biće uništeni.“ „Onaj ko veruje u Sina, ima život večni; a onaj ko ne veruje Sinu, neće videti život, nego gnev Božji ostaje na njemu.“ „Onaj ko ima Sina, ima život; onaj ko nema Sina Božjeg, nema život.“ „Hrast kojem vene list,“ i „vrt bezvodni“ su tipovi čoveka koji odbija vodu života. „Blagoslovljen je čovek koji se pouzdava u Gospoda i čija nada je Gospod. Jer on će biti kao stablo posađeno kraj voda. ... List će mu biti zelen.“ „Nisu takvi bezbožnici.“ I tako su suvi hrast i isušeni vrt spremni za veliki požar kada će „zemlja i dela što su na njoj izgoreti.“ Međutim to je „dan Gospodnji,“ kada će On „doći kao lopov u noći.“ I tako nas ovo poglavlje vodi od prvog uzroka greha, kroz njegovu najodvratniju manifestaciju, kroz ponude Božanske milosti, do sigurnih posledica prihvatanja ili odbacivanja Jevandelja Božjeg sopstvenog života preko Hrista. I tako se Jevandelje propoveda nama isto kao i njima.

◆◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER